

леніе давало случай на Товита да утѣшава свои-тѣ братія, които ся намирали въ плѣнѣ, да имъ помага по силѣ-тѣ си и да имъ дава полезны совѣты. Той всякъ годинѣ ходилъ до родинны-тѣ си, до знаемы-тѣ си, и дѣлилъ съ нихъ всичко, что ималъ.

Черѣзъ търговѣж-тѣ, Товитъ придобылъ сребро десяти таланта. Като спечелилъ тѣя пары, той отишълъ въ Мидіѣ, въ градъ Рагѣ, за да облегчи и тамъ сѣдѣж-тѣ на плѣнны-тѣ Израилтяне.

Скоро подиръ това Салманассаръ умрѣлъ; подиръ него възлѣзълъ на прѣстола сынъ му, Сеннахиримъ. Той постѣпалъ твърдѣ жестокосердо съ Израилтяне-тѣ и ненавидѣлъ ги. Бѣдствие-то на тоя народъ было ужасно: поголѣма-та часть отъ нихъ пѣмали ни дневнѣ прѣхранѣ, ни облѣкло; отъ нихъ мнозинѣ уморявали, а трупове-тѣ имъ хвъргали задъ стѣны-тѣ градскы, гдѣ ставали храна на звѣрове-тѣ и на хищны-тѣ птицы. Въ тѣя несчастны времена Товитово-то милосердіе ся умножило: той хранилъ гладны-тѣ, облачилъ голы-тѣ, погребавалъ мъртвы-тѣ.

Слухъ за такавъ неуморимѣ благотворителность дошълъ до царя. Сеннахиримъ ся разгнѣвалъ, заповѣдалъ да вземать отъ Товита всичко-то му иманіе, а самого него да уморять. Несчастный Товитъ, лишень отъ всичко, утеклъ. Него укрывали пріатели-тѣ му, зачтото со свои-тѣ добродѣтели той придобылъ много пріатели.

Не ся минѣло и пятьдесятъ дни подиръ утичаніе-то Товитово, и Сеннахиримъ погнѣвлъ, убить отъ свои-тѣ собственны дѣца. Подиръ него ся воцарилъ сынъ му, Сахердонъ, при когото на Товита братовый сынъ былъ единъ отъ найпървы-тѣ сановницы. Той испросилъ прощеніе Товиту, комуто възвѣрижи женѣ-тѣ, сына му, кѣщѣ-тѣ и всичко-то му иманіе. Той хванѣлъ да живѣе, както отнапрѣжъ, въ Ниневіѣ наедно съ домочадіе-то си.

Настанѣлъ праздникъ Пятдесятница. Товитъ приготвилъ